

сѣнки, бавно и засмѣно се приближавали къмъ мѣстото на чиновниците и управниците.

Ето нѣколко кола, теглени съ едри черни коне, се доближаватъ. Колата сж натоварени съ дебели и тънки сухи дърва. Между дървата стърчи дълъгъ и якъ желѣзенъ колъ. Колата сж заобиколени съ нѣкакви страшни хора, облѣчени всички въ черни дрехи съ кжси беневреци, привързани издуто на бедрата имъ; на глава носятъ високи островръхи шапки. Въ ржка тия хора държатъ по една дълга желѣзна кука съ дървена дръжка.

Колата стигатъ посрѣдъ народа и спиратъ на високото мѣсто до чиновниците и калугеритѣ. Страшнитѣ хора изваждатъ отъ колата желѣзния колъ и го забиватъ здраво въ земята; сетне стоварятъ дървата и ги нареждатъ на кръстовище около кола, та образуватъ клада. Едната частъ отъ тънкитѣ сухи дърва напъхватъ въ кладата, а другата частъ слагатъ отгоре.

Когато всичко това било така нагласено, чулъ се гласъ изъ развълнувания народъ: *идатъ, каратъ го!*

А защо, наистина, билъ събранъ толкова народъ и защо била издигната тая клада посрѣдъ площада? Кого чака нетърпеливиятъ народъ? Кой иде? Кого каратъ? Какво ще го правятъ?

— Иде, каратъ Джордано Бруно! Той е облеченъ въ дълга калугерска дреха. Ржцетѣ му сж окочени въ вериги. Лицето му е измжчено, но очитѣ му сж живи и бодри. Предъ него вървятъ нѣколко реда калугери въ бѣло облѣкло, а подиръ него — много папски войници и стражари.

— Защо го каратъ? Кжде го каратъ? се пита народътъ и се притиска да види мъченика.